

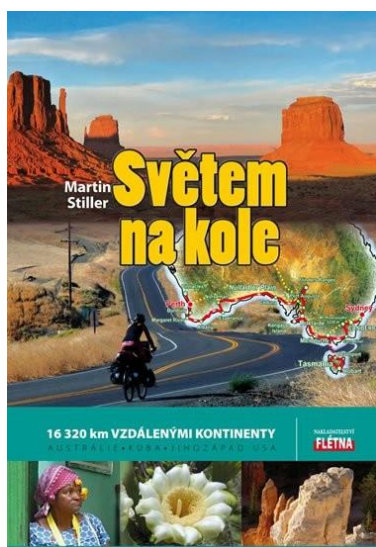
INVAZE VÝZNAMNÝCH ČECHŮ NA TASMÁNII.

Začalo to návštěvou Martina Stillera s jeho manželkou Renatou a dceruškou Stelkou. Seznámili jsme se s nimi právě zde na Tasmánii před deseti lety. Tenkrát Martin se svou přítelkyní také Renatou projížděli Austrálii a Tasmánii na kolech. Náš syn Peter se s nimi setkal na východním pobřeží, a když viděl na jejich kolech českou vlajku, tak se k nim hned přihlásil a o několik dnů později jsme se s nimi setkali u nás v Burnie. My si s takovými lidmi dobře rozumíme, vandrovat po světě ne zrovna nejpohodlněji, je pro nás také velice přitažlivé.

Kromě Austrálie projeli kus Mexika, Spojených Států Amerických a Kubu.

Martin o tom napsal velice zajímavou knížku “ Světem na kole”. Ta stojí za přečtení.

Posledních pár let, i když nenechali cyklistiky, se převážně věnují rekonstrukci a provozu Chaty Prašivá v Beskydech. Velmi zajímavá a historická budova, postavená v roce 1921 na hoře Prašivá, která byla poutním místem od té doby, kdy tam byl postaven dřevěný kostelík v roce 1640. Stojí to za návštěvu, pokud se octnete v Česku.

Hodně zajímavého najdete na <http://www.cyklocestovani.cz/>

Martin s rodinou přijeli tentokrát na návštěvu Tasmánie bez kol, na to nemají dost času, Chata Prašivá jim to nedovolí. My jsme byli ale moc rádi, že jsme se s nimi zase setkali. Naposled jsme se setkali před 5 lety v Hodoníně, když za námi přijeli během naší dovolené v Česku. Tenkrát nám představili několika měsíční Stelku, tentokrát je to již mladá slečna, zpočátku trochu stydlivá, ale brzy jsme se s ní skamarádili a strávili s nimi několik velmi radostných dnů.

Martin, Renata a Stelka cestují po státě Washington.

Martin s rodinou byli ještě na Tasmánii, když jsme zde přivítali další cyklisty. Přiletěli do Hobartu a jeli po východním pobřeží do Evandale na

závody na vysokých kolech. Josef Zimovčák tam vyhrál dva roky po sobě před asi dvaceti roky. I tentokrát byl velice úspěšný, vyhrál závod ve své věkové kategorii a celkově byl sedmý. Velký úspěch mezi tolika mladými závodníky. Z Evandale pokračovali do Devonportu na loď Spirit of Tasmania, kterou se svezli do Melbourne a odtud na kolech pokračovali do Sydney a letadlem zpět domů. Martin se s nimi dobře zná, Josef Zimovčák se zúčastnil přednášek, které Martin pořádá o svém cestování po světě. Bohužel, když jeli po východním pobřeží, Martin s rodinou byli právě na ostrově Maria, takže k setkání bohužel nedošlo.

Jméno Josef Zimovčák je v Česku dobře známé. Nejen tím, že je vrcholný sportovec, ale také tím, že rád pomáhá jiným. Dovolil jsem si okopírovat následující z jeho internetové stránky.

Josef Zimovčák

Na začátku 90. let se svezl na historickém vysokém kole, a to mu změnilo (alespoň částečně) život.

A protože všechno, co dělá, dělá naplno, stal se v průběhu let nejznámějším jezdce na tomto stroji. Začal se spolupracovníky vyrábět repliky historických kol, ale hlavně - začal lámat rekordy a naplňovat zdánlivě nespílitelné cíle:

- je držitelem světového rekordu na 24 hodin (522,504 km, Brno, 1996)
- přejel USA od západu na východ (4356 km za 27 dnů, 1998)
- projel Tour de France v režimu profesionálů (2005)
- Giro d'Italia v režimu profesionálů (2006)
- La Vuelta v režimu profesionálů (2007)
- je desetinásobným mistrem světa na různé vzdálenosti
- V roce 2008 absolvoval RI Okna Tour 2008, kdy během 21 etap objel republiku (2840 km)
- V roce 2013 absolvoval 2. polovinu Tour de France opět v režimu profesionálů (den před pelotonem)
- V roce 2014 absolvoval 7 závěrečných, převážně alpských etap Giro d'Italia (den před pelotonem)
- V roce 2010 založil Cyklotour Na kole dětem a v roce 2018 chystá již její 9. ročník

Josef Zimovčák prostě nemůže vysoké kolo odložit. Vlastně může – když opravdu musí. V roce 2006 těsně před cílem zastavil a skončil, když se dozvěděl, že se jeden z jeho doprovodných vozů stal účastníkem dopravní nehody, při níž zahynul motocyklista. Za tento krok byl oceněn českou cenou Fair Play.

Jezdí pro radost svoji i přátel, kteří ho doprovázejí, těch, kteří se třeba jen na kousek přidají, i těch, kdo ho jen sledují, nebo kolem nichž projede.

Navázali jsme kontakt s nimi ještě před jejich odletem z Česka a těšili se na setkání. Původní plán byl setkat se s nimi během závodu v Evandale, ale když jsme se dověděli že byli pozváni den před závodem do vinohradů Josefa Chromého, tak jsme se rozhodli, že se tam vydáme také. Pár kilometrů před vinohrady jsme se přiblížili ke skupině cyklistů s vysokým kolem v čele skupiny a bylo hned jasné, že jsou to oni. Jeli jsme pomalu za nimi a Petrovi Vlčkovi, s kterým jsme byli v kontaktu přes internet, to také došlo, přiblížil se k autu a zavolal: “Vy jste Škvařilovi”. No kdo jiný?

Po příjezdu do vinohradů jsme se všichni navzájem představili a hned mě vyzvali, abych si sednul na to vysoké kolo. Bylo to mnohem obtížnější než jsem si mohl představit, už nejsem tak ohebný jako kdysi a když jsem se s jejich pomocí na to vyškrabal, tak jsem si nedovedl představit, že bych dokázal na tom vůbec sám jet. Josef má delší nohy než já a tím pádem jsem nemohl pořádně dosáhnout na pedály a tak jsem se dlouho nezdržoval a slezl dolů.

U vinohradů Josefa Chromého

Daleko jsem nedojel.

Josef Chromý tam nebyl, musel služebně do Perthu, několik tisíc kilometrů od Tasmánie a tak pověřil Jana Pešla, vnuka jeho sestry, který tam u něj pracuje asi 6 let, aby je provedl po jeho vinohradech, produkci vína a nakonec pohostil v jeho restauraci.

Pak znova jeli na kolech do Launcestonu podívat se na Chromého turistickou atrakci "Penny Royal". Celý popis cesty a mnoho pěkných fotografií najdete na <http://nakoledetem.cz/akce>

Několik fotek z Penny Royal

Tam jsme se s nimi rozloučili a jelikož jsme je našli jako velice kamarádké a příjemné lidi, chtěli jsme se s nimi ještě jednou setkat. Přes naše město Burnie bohužel nejeli, a tak jsme na ně počkali v Latrobe. Je to jenom asi 6 kilometrů do Devonportu, odkud odjžděli ten večer lodí do Melbourne. Vzal jsem sebou moji koloběžku, na které jsem kdysi jel 3 200 km z Darwinu do Adelaide a měl jsem velkou radost, že jsem se mohl k nim přidat. Byl to zajímavý pohled, v přední řadě jel Josef na

vysokém kole a já na koloběžce. Něco jako David a Goliáš! Bylo to od nich moc ohleduplné, že byli ochotni jet za mnou mojí tempem. Naštěstí měli dost času a tak to nebyl problém. Musím se přiznat, že mě bylo líto, že jsme se museli s nimi rozloučit. Jak rád bych se k nim přidal.

David a Goliáš

Docela neradi jsme se s nimi loučili

Na tento rok už mají naplánovanou další cyklotouru:

Jožka jenom kroutila hlavou, když jsem začal fantazirovat, že kdyby nás napadlo jet do Česka přířtí rok, tak bych to naplánoval tak, abych se k nim přidal, kdyby zorganizovali další túru na 2019. No, to je zase jenom jeden z mých bláznivých nápadů.

Ale není to nic nového. Moje první cyklistická túra se uskutečnila, když mě bylo asi 12 roků. To je už nějakých 66 roků, ale nikdy na to nezapomenu. Já jsem měl tenkrát ještě jenom malé dětské kolo, ale velké bláznivé sny. Se starším bráchou Pepíkem a jeho kamarádem jsme se jednoho krásného dne rozhodli, že v neděli si uděláme výlet na kolech do Luhačovic, Tam a zpět “pouhých” 150 kilometrů. Doma jsme samozřejmě řekli, že se jedeme projet jen tak za město a v 8 ráno jsme vyrazili. Brácha a jeho kámoš měli už velká kola a já jsem s nimi musel udržovat tempo. Do Luhačovic jsme dorazili někdy po poledni. Koupili jsme si v hospodě polévku, na víc jsme neměli a za městem si lehli na chvíli do příkopu trochu si odpočinout. Hodinky jsme samozřejmě neměli a tak jsme ztratili pojem o čase. Cesta zpět už byla mnohem těžší než tam, byli jsme už pěkně unavení a já jsem měl problém s nimi udržovat tempo. Začalo se pomalu stmívat, domů ještě hodně daleko a tak jsme si uvědomili, že máme opravdu problém a musíme přidat. Světla jsme neměli, kluci šlapali, jak mohli a já snad 50 až 100 metrů za nimi. Marně jsem volal, ať na mě počkají. Žádné smilování, na to nebyl čas. Byla už tma, sotva jsem viděl na cestu očima plných slzí. Ale nevzdal jsem se. Cesta se zdála nekonečná, ale když se nakonec objevila cedule “Hodonín”, naše nálada podstatně vzrostla. Bylo po pláči, už jenom samý smích. Ten nás ale také přešel, když jsme dorazili domů. Místo poklepání po zádech za naše “hrdinství” dostali jsme pořádný výprask řemenem po prdelích, ale věděli jsme, že jsme si to zasloužili. Naši rodičové chudáci celý den umírali strachy, co se s námi stalo. Čekali nás doma nejpozději na oběd!

Jedna skupina odjela a už se chystáme na návštěvu Tasmánie dalšího vzácného hosta z Česka, Je to Libor Šmoldas z Prahy, světoznámý jazzový kytarista. Není tady poprvé a je vždycky moc vítaný milovníky jazzu a jeho přítomnost přilákala více než o polovinu více milovníků jazzu než jiné jazzové koncerty.

Není divu, je to opravdový virtuos na kytaru. Americký jazzový časopis jej popisuje jako “rostoucí mladou hvězdu na evropském jazzovém nebi”. Je to opravdu úplný požitek jej poslouchat.

<http://www.libormoldas.cz/en/>

Při té příležitosti musím dodat, že je zde jenom díky Dr Viktoru Zappnerovi, bez kterého by jazz na Tasmánii asi neexistoval.

Nikoho nepřekvapilo, že za jeho zásluhy za neúnavnou činnost ve věci jazzu mu byl udělen při příležitosti narozenin Královny Elizabeth 2. titul OAM, Order of Australia Medal.

Viktor je prostě nenahraditelný v propagaci jazzu i mezi mládeží.

Má na to dost zkušeností a znalosti. S jazzovou muzikou projel velkou část světa. Klavír je jeho největší kamarád.

Order of Australia není zdaleka jediné státní vyznamenání které Viktor obdržel.

Libor Šmoldas

Viktor Zappner a Řád Austrálie -medaile.

Musím k tomu ještě přidat, že jako Psycholog na Tasmánském Školství byl velice pomocný učitelům, hlavně v tom, jak se vypořádat s obtížnými žáky. Psychologové jsou velmi užiteční lidé.

Jeho smysl pro humor jsem poznal nejlépe, když jsem jej pozval na přednášku do našeho Rotary Klubu. Téma si mohl vybrat sám. Když otevřel svůj projev tím, že: “Musím se přiznat k tomu, že jsem Marxista”, tak mě mohla klepnout Pepka. Ale když vysvětlil, že nemá na mysli Karla Marxe, ale bratry Marxové, světoznámé americké komiky, to jsem si odvychnul a dověděl jsem se o nich hodně zajímavého. A stal jsem se také Marxistou!

Odpolední koncert byl mimořádně úspěšný, až na jednu maličkost. Viktor dostal “vynikající” nápad, že na zpestření koncertu mám s nimi zazpívat “Vítr vane pouští”. Možná že měl na mysli trochu humoru. Rozuměl jsem tomu tak, že Viktor s Liborem budou také zpívat a já tam budu hrát jenom takové “třetí housle”. Když mě ale postavil před mikrofon s tím, že to budu zpívat sám, hned jsem pochopil, že je průšvih. Připadal jsem si jak čerstvě vyoraná myš, která neví kudy kam a málem jsem ztuhnul jak Lotova žena, která se proměnila v solný sloup při útěku ze Sodomy.

Nenazval bych to panika, ale cítil jsem se jako kůl v plotě. Raději jsem se předem omluvil. Řekl jsem jim, že si nemyslím, že to byl dobrý nápad mě tam postavit, že jsem za celých mých 78 roků v životě nezpíval s kapelou na jevišti a že doufám, že ne jestli, ale až to zmrndím, tak aby mě to odpustili a doufám, že nebudou žádat navrácení vstupného.

Kapela začala hrát a komedie nastala. Jestli jste někdo někdy zkusili si zazpívat s jazzovou kapelou bez jakékoliv zkušenosti tak možná pochopíte mou situaci. Jako by posadili do letadla někoho, kdo umí jezdit autem a chtěli po něm, aby letěl. Já jsem neměl ani ponětí kdy začít. To není jako nějaká dechovka, při které člověk lehce pozná kdy začít zpívat. Toto je JAZZ. Já jsem sice rostl s jazzem, ale jenom jako pozorovatel. Starší brácha Pepík byl rozený muzikant a já jsem s ním byl vždy a všude jako stín. Na harmoniku, kterou dostal hned po válce, se naučil sám raz

dva. V pozdějších letech dostal nápad hrát na basu. Nevím, jestli inspiraci k tomu nedostal od písničky “...královna za času brnkala na basu...”, ale každopádně se chtěl stát slavným basistou. Začal cvičit a když se cítil kompetentní, tak zašel za místní jazzovou kapelou a ukázal jim, co už umí. Chvilku poslouchali, pak jej pochválili, “hraješ dobře šéfe, ale běž domů a ještě chvilku cvič, potom se zase ukaž”. Za nějakou dobu už s nimi na tu basu hrál. Nakonec Pepík bubnoval a hrál i na jiné nástroje a stal se stálým členem té kapely. Já jsem se naučil všechny Ježkovy písničky a mnoho jiných, ale zpíval jsem si to jenom pro sebe, kromě toho když jsme na dlouhých cestách, tak místo rádia musí chudera Jožka poslouchat moje zpívání. Pepík se nakonec stal velmi úspěšným profesionálním muzikantem.

Když jsem byl na jevišti zřejmě ztracený, Libor se během hraní domluvil s Viktorem, že to budou hrát znova od začátku a Libor zachrání situaci tím, že to zazpívá se mnou. To změnilo situaci. Mohl jsem se dívat na Liborova ústa a už se jenom přidat. Dopadlo to dobře, aspoň v tom smyslu, že nikdo se nedomáhal vrácení vstupného. Po představení mě několik lidí pochválilo za to, že jsem měl odvalu se tam vůbec objevit, jeden posluchač dokonce pochválil můj hlas, ale to byl můj starý známý z Rotary a to řekl určitě jenom proto, aby mě udělal radost. Mně bylo jasné, že tímto vystoupením začala, ale také hned skončila moje zpěvácká kariéra. Ale byl jsem rád, že to tak dopadlo. Kdyby to proběhlo hladce, tak bych neměl o čem psát. Takové příhody se dobře pamatují a proto jsem vždycky docela rád, když nastanou nějaké průsery ale nakonec se to v dobré obrátí. Život je pak mnohem zajímavější.

Návštěvy z Česka ještě budou dále pokračovat. V květnu přijedou dvě vnučky mého mladšího bratra Mirka a v Červenci a Srpnu bude tady další známa Česká skupina “Skety”, ale není žádné nebezpečí že by se stalo aby mě nechali také zazpívat, protože máme na tu dobu naplánované vandrování po končinách kde lišky dávají dobrou noc a tak budeme od nich v bezpečné vzdálenosti několika tisíců kilometrů.

Burnie, 16. března 2018